

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

21. ?ervna 2012(*)

„Osmá sm?rnice o DPH – Úprava vracení DPH osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku – Lh?ta pro podání žádosti o vrácení – Prekluzivní lh?ta“

Ve v?ci C-294/11,

jejímž p?edm?tem je žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce na základ? ?lánku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Itálie) ze dne 3. b?ezna 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 9. ?ervna 2011, v ?ízení

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Agenzia delle Entrate

proti

Elsacom NV,

SOUDNÍ DV?R (pátý senát),

ve složení M. Safjan, p?edseda senátu, M. Ilešič a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kancelá?e: A. Calot Escobar,

s p?ihlédnutím k písemné ?ásti ?ízení,

s ohledem na vyjád?ení p?edložená:

- za Elsacom NV S. Petreccou, avvocato,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocn?nkyní, ve spolupráci s G. Galluzzo, avvocato dello Stato,
- za ?eckou vládu K. Paraskevopoulou a Z. Chatzipavlou, jako zmocn?nkyn?mi,
- za ma?arskou vládu M. Z. Fehérem, jakož i K. Szíjjártó a Z. Tóth, jako zmocn?nci,
- za Evropskou komisi C. Soulay a D. Recchia, jako zmocn?nkyn?mi,

s p?ihlédnutím k rozhodnutí, p?ijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout v?c bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce se týká výkladu ?l. 7 odst. 1 prvního pododstavce

osmé směrnice Rady 79/1072/EHS ze dne 6. prosince 1979 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Úprava vrácení daní z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku (Úř. v. st. L 331, s. 11, dále jen „osmá směrnice o DPH“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Ministero dell'Economia e delle Finanze a Agenzia delle Entrate (dále jen společně „daňová správa“) a Elsacom NV, společností usazenou v Nizozemsku (dále jen „Elsacom“) ve věci vrácení daní z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) odvedené touto společností v Itálii během roku 1999.

Právní rámec

Unijní právní úprava

3 Směrnice Rady 2008/9/ES ze dne 12. února 2008, kterou se stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daní z přidané hodnoty stanovené směrnicí 2006/112/ES osobám povinným k dani neusazeným v členském státě vrácení daní, ale v jiném členském státě (Úř. v. st. L 44, s. 23), zrušila a nahradila osmou směrnicí o DPH. Článek 28 odst. 2 směrnice 2008/9 však uvádí, že se ustanovení osmé směrnice o DPH nadále použijí na žádosti o vrácení daní podané před 1. lednem 2010, což je případ věci v původním řízení.

4 Podle tohoto bodu odvodnění osmé směrnice o DPH:

„[...] by měly být odstraněny rozdíly mezi předpisy v současnosti platnými v členských státech, které v některých případech způsobují odklon obchodu a narušují hospodářskou soutěž“.

5 Článek 2 této směrnice stanovil:

„Každý členský stát vrátí osobě povinné k dani neusazené v tuzemsku, avšak usazené v jiném členském státě, za níže stanovených podmínek daň z přidané hodnoty, která byla vybrána buď u služeb poskytnutých či movitých věcí dodaných jinými osobami povinnými k dani v tuzemsku, nebo u dovozu zboží do tuzemska, pokud jsou toto zboží a tyto služby použity pro plnění uvedená v čl. 17 odst. 3 písm. a) a b) směrnice 77/388/EHS anebo pro služby uvedené v čl. 1 písm. b) této směrnice.“

6 Podle čl. 3 písm. a) uvedené směrnice:

„Aby získala nárok na vrácení daní, musí osoba povinná k dani uvedená v článku 2, která v tuzemsku nedodala žádné zboží ani neposkytla služby,

a) podat příslušným orgánům [...] žádost [...]“

7 Podle čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce poslední věty osmé směrnice o DPH:

„[Žádosti se] předkládají příslušným orgánům [...] ve lhůtě šesti měsíců od konce kalendářního roku, v němž vznikla daňová povinnost.“

8 Bod B přílohy C této směrnice zněl takto:

„Žádost musí být [...] předložena do 30. června roku následujícího po tom, k němuž se žádost vztahuje [...]“

9 Článek 15 odst. 1 směrnice 2008/9 stanoví:

„Žádost o vrácení daní se podává [...] do 30. září kalendářního roku následujícího po období pro

vrácení dan?

[...]"

10 Článek 1 směrnice Rady 2010/66/EU ze dne 14. října 2010, kterou se mění směrnice 2008/9 (Úř. vst. L 275, s. 1), stanoví:

„V článku 15 odst. 1 směrnice 2008/9/ES se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„Žádosti o vrácení daní, které se týkají období pro vrácení daní spadajících do roku 2009, se podávají [...] do 31. března 2011.“

Italská právní úprava

11 Článek 16 nařízení prezidenta republiky č. 793 ze dne 30. prosince 1981 (GURI č. 358, ze dne 31. prosince 1981), vydaného zejména za účelem přizpůsobení systému DPH unijní právní úpravě, vložil do nařízení prezidenta republiky č. 633 o zavedení a právní úpravě daní z přidané hodnoty (Decreto del presidente della Repubblica n. 633, istituzione e disciplina dell'imposta sul valore aggiunto) ze dne 26. října 1972 (běžná příloha GURI č. 292, ze dne 11. listopadu 1972, dále jen „DPR č. 633/72“) článek 38 b, který zmocňuje ministra financí po dohodě s ministrem pro státní finance k tomu, aby prostřednictvím nařízení stanovil pravidla a lhůty uplatnitelné na žádosti o vrácení.

12 Nařízení ministra financí č. 2672, kterým se stanoví prováděcí pravidla k ustanovením uvedeným v článku 38 b DPR č. 633/72, ve znění pozdějších změn, týkající se postupů při vrácení DPH osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku (Decreto del Ministero delle Finanze n. 2672, norme di attuazione delle disposizioni di cui all'art. 38 ter del [DPR n. 633/72], e successive modificazioni, concernente le modalità di esecuzione dei rimborsi dell'imposta sul valore aggiunto a soggetti non residenti), ze dne 20. května 1982 (GURI č. 146, ze dne 29. května 1982), ve svém čl. 1 druhém pododstavci stanoví, že k vrácení dochází „na žádost dotyčné osoby, která musí být podána do 30. června kalendářního roku“ následujícího po kalendářním roce, k němuž se žádost vztahuje.

Skutkový základ sporu v původním řízení a předběžná otázka

13 Daňová správa odmítla vrátit DPH, kterou společnost Elsacom zaplatila na základě faktur, jež obdržela od svých smluvních partnerů v Itálii během roku 1999. Přislušná žádost o vrácení byla podána dne 27. července 2000. Daňová správa odvodnila své zamítavé rozhodnutí tím, že žádost byla podána po lhůtě, neboť měla být podle čl. 1 druhého pododstavce uvedeného nařízení ministra financí č. 2672/82 ze dne 20. května 1982 podána do 30. června 2000.

14 Commissione tributaria provinciale di Roma vyhověla žalobě podané společností Elsacom proti tomuto rozhodnutí daňové správy, když měla za to, že lhůta šesti měsíců od konce roku, k němuž se daň vztahuje, stanovená v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední větě osmé směrnice o DPH, je pouze orientační lhůtou, a tudíž není lhůtou prekluzivní.

15 Daňová správa napadla toto rozhodnutí odvoláním u Commissione tributaria del Lazio, který potvrdil rozhodnutí Commissione tributaria provinciale di Roma.

16 Daňová správa podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k předsádkajícímu soudu, přičemž tvrdila, že uvedená lhůta je vskutku lhůtou prekluzivní.

17 Za těchto podmínek se Corte suprema di cassazione rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je lhůta šesti měsíců od konce kalendářního roku, v němž vznikla daňová povinnost, která je stanovena pro podání žádostí o vrácení daně z přidané hodnoty osobami povinnými k dani neusazenými v tuzemsku v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední větě osmé směrnice [o DPH], prekluzivní lhůtou, jinými slovy je stanovena tak, že při jejím marném uplynutí dochází k zániku práva na vrácení?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

18 Předně je třeba posoudit námitku vznesenou společností Elsacom, podle níž je předběžná otázka nepřijatelná, neboť ustanovení, jejichž výklad a uplatnění jsou potřebné pro rozhodnutí sporu v původním řízení, nespádají do oblasti unijního práva, nýbrž spádají do oblasti vnitrostátního práva.

19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že aťkoliv Soudní dvůr nemá v rámci řízení o předběžné otázce pravomoc vykládat vnitrostátní opatření, může nicméně vnitrostátnímu soudu poskytnout veškeré poznatky k výkladu unijního práva, které mu umožní posoudit slučitelnost tohoto vnitrostátního opatření s unijním právem za účelem rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. února 2010, Pontina Ambiente, C-172/08, Sb. rozh. s. I-1175, bod 27 a citovaná judikatura).

20 Dále je v věci pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Eon Aset Menidjunt, C-118/11, bod 76 a citovaná judikatura). Otázkám položeným vnitrostátním soudem tedy svádí domněnka relevance (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. října 2010, Rosenbladt, C-45/09, Sb. rozh. s. I-9391, bod 33).

21 Domněnka relevance, která se váže k předběžným otázkám položeným vnitrostátními soudy, může být vyvrácena jen ve výjimečných případech, pokud je zjevné, že žádaný výklad ustanovení unijního práva, jichž se tyto otázky týkají, nemá žádný vztah k předmětu sporu (viz rozsudek ze dne 17. února 2011, Weryński, C-283/09, Sb. rozh. s. I-601, bod 34 a citovaná judikatura).

22 V projednávané věci se otázka položená předkládajícím soudem týká výkladu unijního práva, a sice čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce osmé směrnice o DPH, a není zjevné, že žádaný výklad tohoto ustanovení nemá žádný vztah k předmětu sporu. Tato otázka je tudíž přípustná.

K věci samé

23 Pokud jde o věc samou, podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda lhůta šesti měsíců k podání žádosti o vrácení DPH, jež je stanovena v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední větě osmé směrnice o DPH, je prekluzivní lhůtou.

24 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že již ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že lhůta stanovená ve výše zmíněném článku je lhůtou prekluzivní.

25 Aťkoli je pravda, že by některé jazykové verze uvedeného ustanovení – zejména verze španělská („dentro“), italská („entro“) a anglická („within“) – mohly vyvolat pochybnosti o povaze uvedené lhůty, z přílohy C bodu B těchto jazykových verzí osmé směrnice o DPH jasně vyplývá, že dotčená lhůta není pouhou pořádkovou lhůtou.

26 Tento výklad je potvrzen ostatními jazykovými verzemi čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce poslední vety osmé směrnice o DPH. Tak například francouzská verze tohoto článku výslovně stanoví, že žádost o vrácení musí být podána ve lhůtu („au plus tard“) šesti měsíců od konce kalendářního roku, v němž vznikla daňová povinnost. Toto upřesnění zcela jasně značí, že žádost již nemůže být platně podána po tomto datu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2010, řecko v. Komise, C-54/09 P, Sb. rozh. s. I-7537, bod 46). Totéž platí zejména pro německou („spätestens“) a nizozemskou („uiterlijk“) verzi. Obdobně příloha C bod B této směrnice obsahuje, každopádně v německé, francouzské a nizozemské verzi, obdobnou poznámku, která potvrzuje tento výklad.

27 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury musí být jednotlivé jazykové verze unijního právního předpisu vykládány jednotně, a tedy v případě rozdílností mezi těmito verzemi musí být příslušné ustanovení vykládáno z hlediska obecné systematiky a účelu právní úpravy, již je součástí (viz zejména rozsudek ze dne 29. dubna 2010, M a další, C-340/08, Sb. rozh. s. I-3913, bod 44 a citovaná judikatura).

28 Dále, pokud jde o účel dotčené právní úpravy, je třeba připomenout, že cílem osmé směrnice o DPH je podle tohoto bodu jejího odvodnění „odstranit rozdíly mezi předpisy v současnosti platnými v členských státech, které v některých případech způsobují odklon obchodu a narušují hospodářskou soutěž“.

29 Kromě toho, možnost požádat o vrácení platek na DPH bez jakéhokoli časového omezení by byla v rozporu se zásadou právní jistoty, která vyžaduje, aby daňovou situaci osoby povinné k dani s ohledem na její práva a povinnosti v této daňové správě nebylo možné časově neomezeně zpochybňovat (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2010, Alstom Power Hydro, C-472/08, Sb. rozh. s. I-623, bod 16 a citovaná judikatura).

30 Stanovení pořádkové lhůty, tj. lhůty, při jejímž marném uplynutí nezaniká právo, k podání žádosti o vrácení DPH podle článku 2, ve spojení s článkem 3 osmé směrnice o DPH je přitom v rozporu s cílem harmonizace sledovaným osmou směrnicí o DPH, nebo případně s judikaturou zmíněnou v předchozím bodě.

31 Kdyby se totiž lhůta šesti měsíců uvedená v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední vety osmé směrnice o DPH vykládala jako lhůta pořádková, důsledkem toho by bylo, že by členské státy byly oprávněny uplatňovat své právní úpravy v oblasti promlčení práv, jež jsou v některých případech restriktivnější, takže v posledně zmíněném případě by doba, jež osoby povinné k dani mají k podání žádosti o vrácení DPH, urychleně v konečném důsledku lhůty vyplývající z této vnitrostátní právní úpravy. Promlčecí doby však nejsou v Evropské unii harmonizovány, a mohou se tedy v jednotlivých členských státech lišit. Takovýto výklad by tudíž byl v rozporu s cílem sledovaným osmou směrnicí o DPH „odstranit rozdíly mezi předpisy v současnosti platnými v členských státech“.

32 Dále, kdyby čl. 7 odst. 1 první pododstavec osmé směrnice o DPH stanovil pouze pořádkovou lhůtu a kdyby se členské státy namísto toho, aby použily restriktivnější vnitrostátní právní předpisy upravující prekluzi, řídily výlučně lhůtou stanovenou tímto článkem, možnost platně podat žádost o vrácení DPH by nebyla nijak časově omezena. Takovýto výsledek by nebyl slučitelný s judikaturou zmíněnou v bodě 29 tohoto rozsudku, která se obdobně použije na

případy vrácení upravené osmou směrnicí o DPH.

33 Konečně jen pro úplnost je třeba poznamenat, že členské státy přijetím čl. 15 odst. 1 první vety směrnice 2008/9 prodloužily dotčenou lhůtu o tři měsíce. Jak v podstatě tvrdí Evropská komise, lze z toho vyvodit, že samy členské státy vycházely z principu, že dotčená lhůta je lhůtou prekluzivní, neboť prodloužení lhůty je zpravidla nezbytné pouze tehdy, když jejím marným uplynutím zaniká právo, které mělo být uplatněno před uplynutím této lhůty. Tentýž závěr lze a *fortiori* vyvodit ze skutečnosti, že článek 1 směrnice 2010/66 znovu prodloužil, ve výjimečných případech a pouze u žádostí o vrácení daní, které se týkají období pro vrácení daní spadajících do roku 2009, lhůtu pro podání žádosti do 31. března 2011, aby tak byly odstraněny jisté technické problémy, které vyvstaly během roku 2010 při přijímání žádostí o vrácení vztahujících se k hospodářskému roku 2009 ze strany příslušných orgánů.

34 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že lhůta šesti měsíců pro podání žádosti o vrácení DPH, stanovená v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední vety osmé směrnice o DPH, je prekluzivní lhůtou.

K nákladům řízení

35 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Lhůta šesti měsíců pro podání žádosti o vrácení daní z přidané hodnoty, stanovená v čl. 7 odst. 1 prvním pododstavci poslední vety osmé směrnice Rady 79/1072/EHS ze dne 6. prosince 1979 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Úprava vrácení daní z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku, je prekluzivní lhůta.

Podpisy.

* Jednací jazyk: italština.